

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמך לציון הרב הקדוש
רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 129 |

פרשת אמור תשפ"ג

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת אמור

אמר אל הכהנים (כא, א). מחמת שזו הפרשה מדברת מענייני טומאות, על כן אמר המדרש אמרות ה' אמרות טהורות, שיש בפרשה זו כל החיות והטהרות ורפואות ותחיית המתים הכל נכלל בו.

(בית אהרן קה, ב)

אמור אל הכהנים בני אהרן וגו' לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א). "בני אהרן" הם בני הצדיקים, שלא יטמא חלילה הנפש שלהם ביחוסם ולא יסמכו כלל על היחוס שלהם, רק בעצמם ישתדלו ויעמלו בעבודת השם יתברך, אז יהיה להם טוב.

(אמרות משה)

לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א). 'בעמיו' לשון גחלים עוממות, הדיינו שלא יקרר אצלו אהבת הבורא בשביל רצונות של עולם הזה, כי 'נפש' הוא לשון רצון.

(בית אהרן קה, ג)

ומכה נפש בהמה ישלמנה (כד, יח). הרה"ק רבי משה מקוברין אמר בשם הרה"ק הר"מ מלכוביץ זצ"ל: "מכה נפש בהמה ישלמנה" - דער וואס צוברעכט דעם נפש הבהמיות, קען ער קומען צי אשלימות [-מי ששובר את הנפש הבהמית, יכול להגיע לשלימות]. וסיים: דער ווארט האט מיר גיקאסט א קורניער טאפ בלוט... [-המאמר הזה עלה לי במדה גדולה של דם].

(אמרות משה)

ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש (כד, יח). "מכה נפש בהמה" - פירש נפש הבהמיות ע"י שבירת התאוה והחומר, "ישלמנה" - לנפש דקדושה שהזכיר מתחילה. כי ע"י הכנעת נפש הבהמית שולט נפש דקדושה. והו' "נפש תחת נפש". או "ישלמנה" לנפש הבהמיות בעצמה, כי צדיקים מהפכין חומר לצורה, וזה "נפש תחת נפש", כי נעשה נפש דקדושה תחת נפש הבהמיות.

(דברי שלום)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

להעלות את חברו

...וכפי שאומרים בשם הצדיק הק' רש"ק ז"ל: כשרוצים להעלות אדם מרפש וטיט, אזי צריך לירד בעצמו לתוך הרפש עד מדיגתו של חברו.

(בית אהרן קה, א)

עיטורי קדוש

ווילט זיצין אין קליין שטיבאלע אין דינען השי"ת אליין. סאיז אלעס כדאי אזוי ווייט צי גיין אין בלאטע (והראה עד צווארו) אביא ארויס צי ראטעווען אידישע נשמות. פארט אהיים אין ראטעוועט ארויס אידישע נשמות.

דברי מרן הבעל שם טוב זיע"א

דברים אלו כבר מצינו בדברי מרן הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, בביאורו על כך שהצדיק לפעמים נופל ממדרגתו וזאת בכדי להעלות יהודים אחרים.

כך מובא בספר שארית ישראל (שער התקשרות לצדיקים): כידוע מאמר הבעש"ט נבג"מ על מאמר חז"ל "כל שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא את הרבים ידי חובתו", ואמר הוא ז"ל הפירוש: הצדיק שאינו מחוייב בעצמו, שאין לו שום השתתפות עם המון עם, פירוש שאינו נופל ממדרגתו, אינו יכול להוציא את הרבים, פירוש הכלל ישראל מידי חובתו ולתקנם. כמו למשל מי שמונח ברפש ורוצה חברו להוציאו, מוכרח הוא לכלוך את עצמו מעט ולהתקרב אליו ויכול להוציאו, אבל כשעומד במקומו לא יוציאנו בשום אופן ע"כ. וכן הוא גם בספר קדושת לוי (שיר השירים): דבר זה אמר הבעל שם טוב ז"ל, ומורי הצדיק מורינו דוב בער ז"ל, שמזה שנופל הצדיק ממדרגתו ומתחזק לחזור ולשוב לאיתנו, מזה נבראו נשמות. והוא כמו מי שרוצה להעלות את חברו מטיט ורפש, שצריך גם הוא לירד סמוך להטיט ורפש להעלות אותו.

וכן הוא גם בספר תולדות יעקב יוסף בכמה מקומות (פרשיות יתרו, מצורע, אחרי ועוד).

נוסחאות נוספות

דברי רבינו נמסרו בעוד כמה לשונות ואידי דחביבי נציגם כאן.

הרה"ק רבי אשר (השני) מסטאלין זצוק"ל אמר: אומרים בשם הקרלינער; שצריכים לילך ברפש וטיט עד הצואר כדי להוציא נפש יהודי.

ובספר דברי שלום כתב: כמו שאמר זקני הקדוש מוה"ר שלמה מקארלין זי"ע: אם צריכין להוציא את האדם מרפש, צריך גם הוא לכלוך מעט מרפש.

ירידת המוחין

רבינו בא לעורר שצריכים לעורר ולחזק כל יהודי ולקרבו לאבינו שבשמים, והנה כשמתעסקים בכך צריכים לרדת למדרגה שאותו יהודי שפל נמצא בה - מה שגורם לו עצמו הפרעה בעבודת ה'. אך אף על פי כן צריך לעשות זאת ובלבד לקרב יהודי לאביו שבשמים, וה' יהיה בעזרו שלא ייזק מכך, וגם יצליח לעשות טובה לחברו.

על פי דברים אלו הסביר בעל הבית אהרן זיע"א את הפסוק "כי ימוך אחיך" וגו': "כי ימוך אחיך" - כלומר כי יהיה אחיך בירידה ותרצה להעלותו, "ומטה ידו עמך" - תראה שתהא שוה עמו, שיהיה בשוה עמך ואתה עמו, וזה נקרא ירידת המוחין, וכך "ההחזקת בו" - תחזק אותו.

הוראתו של הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א

ידוע אשר עבודתו בקדוש של רבינו היהת לקרב את ישראל לאביהם שבשמים, והיה מקרב את כולם וגם אנשים הנמצאים בשפל המדרגה. כפי שהעיד תלמידו הגדול הרה"ק רבי אורי מסטערליסק זצוק"ל (אמרי קודש): "מורי רבי שלמה מקארלין היה יכול להרים אפילו נשמות שפלים בשפל המדרגות בעביות וגשמיות הרבה, ולהעלותם עד לרום הרקיע".

בהקשר לכך מסופר, אשר לאחר פטירתו של הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע, סירב רבינו לקבל את ההנהגה. בשפלותו וענוותו הגדולה העלה בדעתו שיסע לרב אחד אשר רוח הקודש שורה עליו והוא יגלה לכול שאינו ראוי לכך. ונסע אל הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זצוק"ל. הרה"ק ר' יחיאל מיכל קירבו הרבה ואמר עליו אשר כל העולמות העליונים והתחתונים תלויים במעשיו ובמחשבותיו הק'. כששמע זאת רבינו התמרמר מאוד ואמר להרה"ק רבי יחיאל מיכל: מה אתם רוצים ממני שהינכם מדברים עלי כאלו דיבורים? ענה לו הרה"ק רבי יחיאל מיכל: "אהובי רבי שלמה, הינכם רוצים לשתב בביתכם לבדכם ולעבוד את ה'. הכול כדאי אפילו ללכת ברפש עד לצוואר, כדי להציל נשמה יהודית. סעו לביתכם והצילו את נשמות ישראל". ובלשונו הקדוש: מיין ליבער ר' שלמה, איהר

הצדיק הקדוש רבי שלמה מקרלין זי"ע מחכה ליהודים, להשפיע כמו בחיים חיותו

אמונה, יראת שמים, קשר לבורא עולם, שפע ברכה, ישועות ורוב טובה.

הנכם מוזמנים אליו בכל עת, כל השנה!

לתיאום ופרטים נוספים
חייגו ל'מרכז לודמיר':

02-54-35-660

ארחות מאורגנות לקבוצות

שתיית תמה וכיבוד קל

מקוה טהרה מהודר

בית הכנסת לתורה ולתפילה

חדרי אירוח נוחים ומאובזרים

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

ברכת השיבה הפלאית

היהודים... אל דאגה, רבי! אנוכי אהיה השומר הצמוד של הסוכה, למין כניסת החג ועד צאתו. ולבטח לא יהיין אף גוי להפנות מבטו לעברה של הסוכה... פניו של הרבי אורו, ליבו התרונון בשמחה והוא פנה להתכונן לקראת החג הממשמש וקרב.

כבר בערב של החג ניצבתי על משמרתי, יושב על כסא בפתחה של סוכת הרבי, היי שלופות ומזומנות לכל תרחיש, ומקל עב לרגליי להלקות בו כל מי שיעז להפרע את שלות הרבי ולשלוח יד בסוכתו הקדושה.

אכן, קומין נערים גויים התקרב לעבר הסוכה, חפצים לעולל את הצקותיהם כבראשונה, אולם משאך הבחינו בי מרחוק, תפסו רגליהם ונסו מן המקום בצעקות בהלה: "היהודי הגיבור שומר על הסוכה..."

באישון לילו הראשון של החג, עודי יושב על משמרתי, הנה רחש קל ומהוסה מגיע לאוזניי מקצה הרחוב. נטלתי מיד את המקל בידי ונעמדתי על שתי רגליי. מרחוק הבחנתי בגודר הפורעים ששוב מנסים להתקרב אל הסוכה ולשלוח בה יד לרעה. שאגתי עליהם בכל כוחי:

"הסתלקו מכאן, אם אינכם רוצים שאכה כל אחד מכם עד מוות!!!"
מיותר לציין כי למראה דמותי מעוררת האימה והפחד, נמלטו הללו כמו עדת חתולים מבוהלת.

כך שמרתי על רבי הלל הקדוש ועל סוכתו מכל פגע במשך כל ימי החג ללא הפסק. הרבי היה כל שמח ונרגש, ובמשך כל ימי החג לא פסק מלברכני ולהודות לי על מסירותי. לאחר החג פנה אליי הרבי בחיבה גדולה ושאלני:

"בני, במה אברכך על החסד העצום שגמלת עימי, שבזכותו יכולתי לקיים את מצוות השיבה בסוכה בהידור ובדיצה באין מפריע?"

ולאחר מכן הפטיר מעצמו ואמר:
"אברך אותך כי תאריך ימים על האדמה בשלווה ובנעימים, עד גיל 120 שנה, ויוצא חליץ לא ימותו בחיך..."

"הרי לפניך כוח ברכתו של הרבי הקדוש רבי הלל", סיים הזקן, "ולכן יודע אני בבירור מתי אמות ומתי ימות בני..."

גאב"ד צעהלים, בן זקוניו של בעל 'ערוגת הבושם' זיע"א, שבאותם ימים של תחילת שנות הת"ש, לאחר בריחתו מאירופה הבעורת פעל ללא הרף באמריקה לקוממה משיממונה הרוחני, ולהסדיר בה כשרות ראויה באין ספור מקומות - מטבע הדברים היה מקושר עם הנהלת בית האבות בו השתכנו אותם זקנים.

ביקש אפוא רבי לוי יצחק ממנהלי המקום, שיזאילו בטובם ליצור עמו קשר ביום בו יעזוב הזקן המופלג את העולם, שכן חפץ הוא לחזות במו עיניו בהתממשותה של ברכת הרב מקולומיאי.

ואכן, במועד המדוייק בו הגיע האב הישיש לגיל 120, יצאה נשמתו ושבח ליוצרה, כאשר ממש לאחר שעות ספורות הצטרף אליו בנו והתעלה אף הוא לחיי העולם הבא - הכל כפי הבטחתו וגזרתו של הצדיק מקולומיאי.

לרגל היארצייט של הרה"ק רבי הלל מקולומיאי בר ברוך בענדיט זצוק"ל (י"א אייר), תלמיד מרן החתם סופר, וכן ידוע שהיה חביב מאוד על הרה"ק מצאנו ועל עוד שרפי מעלה. מחבר הספרים המסוגלים משכיל אל דל, שירי משכיל, עת לעשות ועוד.
(מקור: תולדות רבינו בספרו 'עת לעשות')

המחזה היה נדיר מפליא ומשעשע כאחד. הישיש המופלג השקוע בכסאו, שפוף גוו וקמוט פנים, היה שופע ורהוט. דיבורו נהיר, מילותיו חתוכות יפה, זכרונו חד כתער וצלול כמים חיים, מלא וגדוש הוא בזכרונות עבר עתיקים ועסיסיים מן השטייטעל הישן.

קשיש אחר שחצה את גיל התשעים, ישב בסמוך והאזין בקשב ובערנות רבה לשיחה הקולחת מפי עמיתו. ניכר היה כי שניהם מאותו השטייטעל, ולהם זיכרונות וסיפורים שווים.

אולם לקראת סיום השיחה המרתקת עם הזקן היהודי המופלג, הונחה הפצצה, מעוררת הפליאה.

"זהו בני", גם הישיש והצביע על הזקן בן התשעים. "אני אביו, ובעוד 7 שנים, בגיל 120, אפטר מן העולם, וממש אחריי, סמוך ליום פטירתך, יסתלק גם בני...". הגאון הצדיק רבי לוי יצחק גרינוואלד, גאב"ד צעהלים, נותר המום ונדהם נוכח החידה התמוהה שלפניו.

מה פרשם של זוג הישישים שמזקינים בשיבה טובה ובריאה?! מניין לבן ה-113 שיחיה עד סוף שנות האדם?! ומהיכן ברי לו שבנו ימות בסמיכות אליו?! ביקש הגאב"ד מן הזקן שבע הימים שיגלה את סודו, וכה פתח פיו וסיפר:

נער צעיר הייתי, אך חסון מבני גילי, גבוה ותמיר, וכוח הזרוע היה בידיי הגדולות והשריריות. נער טוב הייתי, מכבד את הוריי, ונשמע למלמדיי. אך גבורתי שניחנתי בה מאת ה' תמיד הייתה לאימת כל מי שנקרה בדרכי. מעלה רבה הייתה בכך למול גויי הארץ, הערלים השונאים ליעקב, שתדיר בראותם אותי נמנעים היו להרים יד, לפצות פה או להציק בדרך כלשהיא לידיי קינה.

באותם ימים שלפני יותר ממאה שנה, התגורר בסמיכות לביתנו הקט צדיק מופלא קדוש עליון, ושמו רבי הלל ליכטנשטיין, שהתפרסם אח"כ כרבה של קולומיאי.

היה זה בחודש תשרי, מיד לאחר יום הכיפורים. בוקר אחד בצאתי מן הבית, נפגשתי בדמותו המאירה של רבי הלל הקדוש. הערכה גדולה רכשו הוריי אל רבי הלל ונהגו בו בכל מיני כבוד וסייעו לו בכל אשר היה צריך.

והנה באותו בוקר בהי, מבחין אני כי פניו הקדושות של רבי הלל מעוננות ומלאות דאגה.

"רבי קדוש", פניתי אל רבי הלל ביראת כבוד, "האם דבר מה מעיב על ליבכם? האם אוכל לסייע במשהו?"

נאנח רבי הלל ואמר לי: "אכן, חג הסוכות קרב ובה, ומשתוקק אני לקיים את מצוות הסוכה, לשבת בצילה הטהור, ולקיים את כל המצוות התלויות בה כדת וכדין. אולם שכניי הגויים במעשיהם הקלוקלים, אינם מאפשרים זאת.

כי מהרגע בו הקמתי את הסוכה ובניתיה על תילה, החלו הנערים הגויים, בשנאתם הרבה, להשליך לתוכה בכל עת אבנים מסוכנות, וכן אשפה, ואף כמה פעמים שפכו דליי מים על ראשם של הנמצאים בתוך הסוכה. ונדמה הדבר בעת הזאת, כי בלתי אפשרי לחוג את החג בין כתליה של הסוכה..." כך סיים רבי הלל הצדיק את דבריו בצער רב.

"הלוא אין כאן כל בעיה", קראתי לעומתו בחיוך גדול, תוך כדי שאני מרים את זרועותיי האבירות ומפשיל את שרווליהם, "יודע הרבי כי גיבור חיל אנוכי, ולשם מה חנני בזאת האלוקים, אם לא לשמור על אחיי

ציורו של הרה"ק רבי הלל מקולומיאי זצוק"ל, בארבות 'אהלי צדיקים'

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

אות הקשת לו נהיה

מקובל כי פעם אחת בערב ראש השנה היה הרה"ק מרוז'ין זיע"א מהלך בדבקות עצומה מכותל לכותל ופניו מבהיקים, ואמר: הצדיק רבי שלמה קארלינער, שייכן מקום מושבו בקארלין ולא בלודמיר, והרבה פעמים בקשו ממנו אנשי לודמיר לבוא ולשכון כבוד בתוכם, כי הם היו מאנשי שלומו, אבל טרם נאות למלאות מבוקשם. פעם אחת היו אצלו בל"ג בעומר, ויבקשוהו שוב, ושאל אותם בלשון בדיחות "איך נוהגים אצלכם בל"ג בעומר?" וענו אנשי לודמיר כי ילדים ונערים קטנים הולכים לשוח בשדה ויורים שם בחצים כפי הנהוג. ויען הצדיק הרי שלמה ויאמר: אם כן,

אם מורים בחצים אצלכם הנני רוצה לבוא אליכם. וסיים הרה"ק מרוז'ין: ואכן, שם ירו עליו חצי מוות, וזה הוטב בעיניו (ספר ישועות ישראל). כן אמר הבית אהרן מקארלין ביום כ"ב תמוז יום ההילולא: ר' נח (מלעכאוויטש) היה בעל חשבון גדול, ועשה חשבון שביום הלולא דרשב"י ל"ג בעומר - בזה היום הוא כ"ב תמוז, וסיים שבלי"ג בעומר דורכים בקשת והקי' רש"ק נהרג בקשת הי"ד. ולפלא שגם היאצ"ט של הה"ק ר' אהרן זצלה"ה טויב סיון, ג"כ חל באותו יום שחל ל"ג בעומר (כתבי רבי הכהן אבד"ק קאלבעל, בשם רידי"א מזעליחוב).

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

חידה: פיצד זכו שני הזקנים מאמריקה להאריך ימים עד גיל מפלג כל כך? הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחיג לקו לודמיר 02-3011122, להכנס לשלוחת הילדים - שלוחה מספר 0, ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגלג זכות רכישת ספרים.

את התשובה יש לשלח עד ליום ראשון פרשת בהר בחקתי הזוכה בהגרלה לפרשת צו: זלמן אייזנבאך ביתר עלית הזוכה בהגרלה לשבוע של פסח: משפחת וינברג ירושלים

אוצרות ומשגים

אורח זה היה שונה בעליל ואפלו מעורר חשד, בשל מעשיו ומנהגיו. תמיהתם של האנשים גברה שבעתים, כשההלך הזר והמזר פנה ושאל אותם: "התדעו היכן אוכל למצוא את הצדיק רבי שלמה?"

המשך בשבוע הבא בעיה

היהודי המזר מאיסטנבול (ב) בשבוע שעבר ספרנו על היהודי המסתורי מאיסטנבול שהגיע ביום בהיך אחד בשערי העיר קארלין, והיה נראה מזר ושונה מאוד מכל סובביו היהודים. אמנם רגילים היו בני קארלין לאורחים שפוקדים היו מפעם לפעם את עירם, אולם